

La voracitat rural

Ponç Puigdevall

La violència física, la sang, la brutícia i la suor, la decrepitud, el desengany, la culpa i el seu pes, el rancor i la frustració, les malformacions genètiques, el fàstic i la por, l'ànsia de fugir de la repugnància impotent, de la submissió i l'odi, de la rendició davant de la proccacitat i el masclisme, com si el subdesenvolupament fos un estat de l'ànima, com si l'esperança fos una paraula que no figurés a cap diccionari, o com si l'únic destí concebible fos un infern que està esperant materialitzar-se des del principi dels temps...

Aquests són uns pocs dels ingredients que campen salvatgement en el fons i la superfície de la primera novel·la de Núria Bendicho (Barcelona, 1995), *Terres mortes*, que ja des del títol mostra sense ambages quin és el camp semàntic que la dominarà de dalt a baix. "La mort és la mort i la por de la mort és la mateixa quan li toca a un o li toca a un altre, perquè tots sabem que ens ha de tocar a tots", diu una de les múltiples veus narradores d'aquest relat coral, grandiosament grotesc i grandiosament atroç, al voltant d'uns *white trash* a la catalana manera, uns pagesos que tant podrien ser contem-

TERRES MORTES

Núria Bendicho
Anagrama
184 pàgines
16,90 / @ 9,99 eu.

Els pagesos de *Terres mortes* podrien ser fills de la penúria de postguerra. / EFE

poranis de la Renaixença com dels aldarulls de la República o de les penúries de la postguerra (la seva misèria i el seu pensament rural no en quedaria modificat), nissaga "d'hommes que venien d'altres homes que havien sorgit d'altres homes que sempre havien nascut aquí", en aquesta "terra de pobres". A *Terres mortes* el que importa menys és saber el nom de l'assassí d'un dels fills de la família Capdevila Planadevall.

Bendicho organitza amb competència la matèria argumental i sem-

bra el text de preguntes, i el lector va veient com s'eixampla l'eco de les respostes amb fets i opinions conjecturals. En comptes d'incentivar el suspens, però, que hi és i es desplega a la manera d'un cercle concèntric, el que semblaria importar-li més és subratllar la realitat d'uns desgraciats, el joc de contrastos i de relacions catastròfiques en el si de la família, i que el lector els vegi, els toqui i fins i tot (i això és bo i dolent a la vegada) els flairi. O que presencii la potència del seguit d'imatges deli-

rants (una caixa per a gallines amb un enreixat metàl·lic esdevé un taüt, i, com que el mort no hi cap, se li han de serrar les cames, per exemple) que sorgeixen dels rampells prodigiosament insensats dels membres d'una família altiva i orgullosa, i que empeteixen les aventures demencials de la família Bunden a *Mentre agonitzo*, novel·la i autor (Faulkner) l'alè dels quals se senten arreu de *Terres mortes*. O, en fi, potser el que més ha centrat la feina de Bendicho hagi sigut la recerca d'una solució a la disjuntiva existent entre la parla i l'escriptura: com si la intuïció li digués que en una novel·la tan radicalment rural seria una falsificació ignorar el llenguatge popular, desdenya la prosa asèptica d'un estil literari ja dominat i opta per especular sobre com crear un ritme verbal titànic (a vegades massa impostat, com si l'orfebreria no sempre estigués ben polida o fos massa pròdiga de detallismes) fet d'esclats visionaris com la terra voraç, alimentada d'un no res absolut, que ha vist néixer la família Capdevila Planadevall.

Més prosista que narradora (*Terres negres* funciona més bé en les anècdotes mínimes o en la descripció d'estampes estàtiques), el debut de Bendicho no és aconsellable per als lectors que busquin en una novel·la el sermó d'última hora, al·ligonaments sobre la felicitat, construccions d'intimitats exemplars.